

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 183

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 februarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 19 din 26 ianuarie 2022 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	2–8
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
4. — Regulament pentru modificarea și completarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 3/2014 privind unele aspecte legate de aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 19**

din 26 ianuarie 2022

asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent delegat

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, formulată de Guvernul României.

2. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, al art. 11 alin. (1) lit. A.a) și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 10.686 din 30 decembrie 2021 și constituie obiectul Dosarului nr. 3.967A/2021.

3. În **motivarea obiecției de neconstituționalitate** au fost formulate atât **critici de neconstituționalitate extrinsecă**, argumentate prin raportare la art. 138 alin. (5) din Constituție, care impune ca nicio cheltuială bugetară să nu fie aprobată fără stabilirea sursei de finanțare, cât și **critici de neconstituționalitate intrinsecă**, argumentate prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept, supremația Constituției și respectarea legii, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 alin. (1)—(3) care consacră accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, ale art. 26 — *Viața intimă, familială și privată* și ale art. 126 — *Instanțele judecătorești*.

Critici de neconstituționalitate extrinsecă

4. Se susține că din redactarea imperativă a dispozițiilor art. 36¹ alin. (1) introduse prin legea criticată rezultă că ședințele de judecată se vor desfășura prin sisteme de telecomunicații audiovizuale ori de câte ori contravenienții solicită aceasta. Așa fiind și având în vedere că plângerile contravenționale se soluționează în primă instanță de judecătoria [art. 32 alin. (2)], iar în apel de către tribunale [art. 34 alin. (2)], punerea în aplicare a soluției legislative presupune existența mijloacelor tehnice adecvate la nivelul acestor instanțe (176 de judecătoria și 42 de tribunale).

5. În mod contrar celor reținute în *expunerea de motive*, unde inițiatorii arată că „legea nu are impact bugetar, nefiind nevoie de o alocare bugetară doar pentru punerea în executare a acestor modificări legislative”, Guvernul consideră că pentru implementarea soluției propuse sunt necesare investiții în infrastructura instanțelor, deci legea are impact financiar. Se arată în acest sens că „tocmai în considerarea necesității existenței

dotărilor tehnice, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 114/2021 reglementează numai posibilitatea (iar nu obligația) instanțelor de judecată de a dispune ca ședințele de judecată să se desfășoare prin mijloace de telecomunicație audiovizuală”. Or, în condițiile în care în expunerea de motive ce o însoțește nu este indicată sursa de finanțare (singura mențiune fiind că o astfel de sursă este Planul național de redresare și reziliență — PNRR), legea ridică o problemă de constituționalitate extrinsecă din perspectiva art. 138 alin. (5) din Constituție, aspect care, potrivit sesizării, a fost semnalat inițiatorilor de către Guvern, în Adresa nr. 11.015/2021 din 22 noiembrie 2021 (pct. 2 din secțiunea II — Observații).

6. Se argumentează astfel că, potrivit art. 30 alin. (1) lit. a) și alin. (2) raportat la art. 31 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 24/2000, orice propunere legislativă trebuie însoțită de expunerea de motive, instrument de prezentare și motivare care trebuie să cuprindă, între altele, o secțiune privind „impactul financiar asupra bugetului general consolidat atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani), inclusiv informații cu privire la cheltuieli și venituri”. De asemenea, conform art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, „în cazul propunerilor de introducere a unor măsuri/politici/inițiative legislative a căror adoptare atrage majorarea cheltuielilor bugetare, inițiatorii au obligația să prezinte: a) fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr. 500/2002 (...)”, care trebuie să cuprindă schimbările anticipate în veniturile și cheltuielile bugetare pentru anul curent și următorii 4 ani, estimări privind eşalonarea creditelor bugetare și a creditelor de angajament, în cazul acțiunilor anuale și multianuale care conduc la majorarea cheltuielilor, măsurile avute în vedere pentru acoperirea majorării cheltuielilor sau a minusului de venituri pentru a nu influența deficitul bugetar.

7. Se invocă și jurisprudența Curții Constituționale în care s-a statuat asupra obligației inițiatorilor de a solicita fișa financiară în cazul în care legea generează impact financiar. Din perspectiva acestei jurisprudențe, se consideră că trimiterea generică la bugetul de stat, respectiv la PNRR, nu poate fi socotită o indicare a sursei de finanțare. Tot referitor la acest aspect se semnalează și data consemnată în lege pentru intrarea în vigoare, **1 ianuarie 2022**, de natură să susțină critica potrivit căreia indicarea sursei de finanțare este „cu atât mai necesară cu cât implementarea soluției legislative impune dezvoltarea infrastructurii instanțelor judecătorești până la momentul intrării în vigoare a legii”.

Critici de neconstituționalitate intrinsecă

8. Se argumentează că, spre deosebire de Legea nr. 114/2021, care reglementează posibilitatea instanțelor de a dispune desfășurarea ședințelor de judecată în sistem online în toate cauzele civile, pe durata stării de alertă, precum și pentru o perioadă de 30 de zile de la încetarea acesteia, actul normativ supus controlului vizează stabilirea unei proceduri speciale de

judicare a cauzelor în materie contravențională, cu caracter permanent, fără a prevedea posibilitatea ca instanța să dispună ulterior, dacă este necesar, desfășurarea ședințelor cu prezență fizică în sala de judecată. Pentru aceste considerente, reglementarea trebuie să țină seama de principiile constituționale referitoare la liberul acces la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, precum și de principiile fundamentale ale procesului civil care dau eficacitate acestor garanții constituționale. Pe de altă parte, din perspectiva respectării principiului liberului acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil, respectiv a garanției dreptului la apărare, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât contravențiile constituie „*acuzății în materie penală*”, în cazul lor devin incidente toate garanțiile procesuale de care trebuie să beneficieze „un acuzat” conform art. 6 paragrafele 2 și 3 din Convenție (prezumția de nevinovăție, principiul egalității armelor, asigurarea înlesnirilor necesare pregătirii apărării, audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca în cazul martorilor acuzării).

9. Din modul de formulare a art. 36¹ alin. (1), nou-introdus, rezultă că un aspect esențial ce vizează modalitatea de desfășurare a procesului civil este decis în mod unilateral de către una dintre părți (contravenientul), instanța de judecată nefiind obligată să pună cererea acestuia în discuția celorlalte părți pentru a obține și acordul lor. Or, în condițiile în care desfășurarea ședinței de judecată prin sisteme de telecomunicații audiovizuale presupune ca toate părțile să aibă mijloacele tehnice necesare pentru a participa în acest mod la ședințele de judecată, reglementarea în discuție încalcă atât principiul contradictorialității, cât și principiul egalității armelor, componente ale dreptului la un proces echitabil.

10. De asemenea, deși desfășurarea ședințelor de judecată prin sisteme de telecomunicații audiovizuale se realizează „*cu încuviințarea instanței de judecată*”, din formularea imperativă a alin. (1) al art. 36¹ rezultă că această modalitate este obligatorie odată ce contravenientul a solicitat-o. Pentru acest considerent și întrucât nu reglementează dacă și în ce situații instanța poate să respingă cererea contravenientului, soluția cuprinsă în textul criticat încalcă, în opinia Guvernului, art. 126 alin. (1) din Constituție, deoarece împiedică realizarea justiției.

11. De asemenea, întrucât se referă numai la „contravenient”, dispozițiile art. 36¹ din ordonanță nu vor fi aplicabile părții vătămate prin contravenție (care poate avea interes să conteste cuantumul despăgubirilor), nici persoanei căreia aparțin bunurile confiscate (alta decât contravenientul, interesată să atace măsura confiscării), deși inclusiv în cazul acestor persoane acțiunea are natura unei plângeri contravenționale. Având în vedere că în cadrul aceleiași proceduri de judecată participanților ar urma să li se aplice reguli diferite, deși se află în situații care în substanța lor nu diferă, soluția legislativă constituie o reglementare discriminatorie, contrară art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi.

12. Se mai arată că, potrivit art. 36¹ alin. (3), nou-introdus, în cazul în care contravenientul a solicitat desfășurarea ședințelor de judecată prin sisteme de telecomunicații audiovizuale, nu mai poate reveni asupra acestei opțiuni. Această prevedere este, în opinia Guvernului, de natură a aduce atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare al contravenientului, întrucât, prin modul în care este formulată, interzice acestuia să

participe fizic, în sala de judecată, la soluționarea plângerii. În acest context, ceea ce ar trebui să constituie o facilitate — participarea la proces prin videoconferință — nu se poate transforma în contrariul său, într-o obligație, aceasta cu atât mai mult cu cât procesul-verbal de constatare a contravenției constituie, în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, o acuzație în materie penală, iar potrivit paragrafului 3 al aceluiași articol, acuzatului trebuie să i se asigure înlesnirile necesare pregătirii apărării, inclusiv posibilitatea de a se prezenta fizic în fața instanței de judecată. De asemenea, dacă a fost formulată de către contravenient o astfel de cerere, posibilitatea desfășurării ședințelor în sala de judecată este exclusă, chiar și atunci când, din motive tehnice, comunicarea la distanță ar deveni imposibilă sau când instanța ar aprecia necesară prezența fizică a părților în sala de judecată. Din aceste considerente, se apreciază că reglementarea ar determina amânarea repetată a cauzelor, având drept consecință încălcarea dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, și, totodată, ar putea afecta aflarea adevărului și realizarea justiției.

13. Potrivit art. 36¹ alin. (4), nou-introdus, dacă s-a solicitat de către contravenient desfășurarea ședinței de judecată prin mijloace de telecomunicații audiovizuale, „*toate actele procedurale din cauza respectivă vor fi comunicate exclusiv prin intermediul poștei electronice*”. Se susține că reglementarea aduce atingere dreptului la un proces echitabil al contravenientului, întrucât „extinde” acordul acestuia pentru desfășurarea ședințelor prin videoconferință la chestiuni străine de acest aspect (comunicarea actelor de procedură prin mijloace electronice). Astfel, faptul că acesta deține mijloacele tehnice pentru a putea participa la proces prin videoconferință nu determină certitudinea că deține și mijloacele pentru a putea primi în format electronic citațiile și alte acte de procedură (întâmpinare, raport de expertiză, hotărârea judecătorească etc.). De asemenea, întrucât textul nu distinge, obligativitatea comunicării actelor de procedură prin mijloace electronice va opera nu doar în privința contravenientului, ci în privința tuturor părților din acea cauză, chiar și în lipsa acordului lor, aducând astfel atingere dreptului acestora la un proces echitabil.

14. Referitor la dispozițiile art. 36¹ alin. (5) se arată că acestea sunt lipsite de claritate și previzibilitate, conducând la încălcarea prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, întrucât din redactarea lor nu rezultă dacă, atunci când administrarea probei este dispusă din oficiu de către instanță, obligația asigurării prezenței martorilor/expertiilor prin videoconferință revine părții căreia îi profită proba sau, în toate situațiile, contravenientului. Pe de altă parte, instituirea acestei obligații în sarcina contravenientului este de natură să îi îngreiească dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, lipsindu-l de un mijloc de probă în apărare, în condițiile în care acesta, pe de o parte, nu poate reveni asupra cererii de desfășurare a ședinței prin mijloace de telecomunicații audiovizuale, iar, pe de altă parte, nu este responsabil de posibilitatea tehnică de audiere a martorului prin videoconferință, care depinde exclusiv de mijloacele tehnice ale martorului, respectiv ale instanței.

15. Se mai susține că, dintr-o altă perspectivă, textul art. 36¹ alin. (5) induce ideea că instanța poate dispune audierea martorilor și experților prin sisteme de telecomunicații audiovizuale și în lipsa acordului acestora. Or, pentru respectarea art. 126 din Constituție și pentru buna administrare

a justiției, audierea prin videoconferință ar trebui să reprezinte o opțiune, atât pentru instanța de judecată, cât și pentru persoana audiată, care poate alege să se prezinte personal în instanță. De altfel, acordul martorului este cu atât mai necesar cu cât, potrivit art. 187 alin. (1) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură civilă, reprezentarea martorului spre a fi audiat constituie abatere judiciară.

16. În concluzie, pentru motivele arătate, se solicită admiterea sesizării de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

17. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (3) și ale art. 17 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Avocatului Poporului pentru a comunica punctul lor de vedere.

18. Autoritățile menționate nu au transmis punctul lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

19. Cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 191 din 7 ianuarie 2022, s-a solicitat Ministerului Justiției să comunice punctul său de vedere și să precizeze, cu date concrete, dacă infrastructura judecătorilor și tribunalelor permite desfășurarea ședințelor de judecată „*prin sisteme de telecomunicații audiovizuale care permit verificarea identității părților și garantează securitatea, integritatea, confidențialitatea și calitatea transmisiunii*”, precum și orice alte informații pe care le apreciază ca fiind relevante.

20. Cu Adresa nr. 3/2.047 din 18 ianuarie 2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 645 din 18 ianuarie 2022, Ministerul Justiției a transmis răspunsul său, însoțit de o situație statistică referitoare la cauzele în materie contravențională aflate pe rolul instanțelor din România.

21. Cu Adresele înregistrate la Curtea Constituțională cu nr. 656 din 18 ianuarie 2022 s-a solicitat președinților celor două Camere ale Parlamentului să comunice dacă a fost solicitată fișa financiară pentru actul normativ criticat în prezenta cauză.

22. Cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 758 din 21 ianuarie 2022, **Senatul a transmis adresa prin care a solicitat Guvernului, în data de 29 iunie 2021, atât comunicarea punctului de vedere, cât și a fișei financiare pentru Propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor (b282/23.06.2021).** Se menționează că „până în prezent nu a fost primită de către Senat fișa financiară a proiectului de lege anterferit”.

23. Cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 759 din 21 ianuarie 2022, Camera Deputaților a transmis, de asemenea, faptul că Senatul, în calitate de primă Cameră sesizată pentru această inițiativă legislativă, a solicitat punctul de vedere al Guvernului și fișa financiară la data de 29 iunie 2021.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

25. Curtea a fost sesizată cu privire la neconstituționalitatea Legii pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, având următorul cuprins:

„**Art. I.** — Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **După articolul 36 se introduce un nou articol, art. 36¹, cu următorul cuprins:**

«Art. 36¹. — (1) La cererea contravenientului care a formulat plângerea contravențională, cu încuviințarea instanței de judecată, ședințele de judecată din fond și din căile de atac se desfășoară exclusiv prin sisteme de telecomunicații audiovizuale care permit verificarea identității părților și garantează securitatea, integritatea, confidențialitatea și calitatea transmisiunii, instanțele de judecată dispunând măsurile necesare în acest scop.

(2) Contravenientul va solicita desfășurarea ședințelor de judecată prin sisteme de telecomunicații audiovizuale prin intermediul plângerii contravenționale.

(3) Dacă prin plângerea contravențională a fost formulată cererea de desfășurare a ședințelor de judecată prin sisteme de telecomunicații audiovizuale, contravenientul nu mai poate ulterior renunța la această solicitare și ședințele de judecată se vor desfășura în conformitate cu prevederile alin. (1).

(4) Dacă contravenientul care a formulat plângerea contravențională a solicitat judecarea prin sisteme de mijloace de telecomunicații audiovizuale, toate actele procedurale din cauza respectivă vor fi comunicate exclusiv prin intermediul poștei electronice.

(5) Audierea celorlalte persoane, martori sau experți, are loc prin aceleași sisteme de telecomunicații audiovizuale. Partea care a propus administrarea probei cu martori sau contravenientul, în cazul administrării din oficiu a probei cu martori sau în cazul audierii martorilor sau experților, va asigura posibilitatea martorilor și a experților de a participa la audiere prin videoconferință în locația stabilită de către instanță. Înregistrarea audierii este obligatorie.»

Art. II. — Dispozițiile prezentei legi intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2022.”

26. În motivarea sesizării au fost invocate dispozițiile constituționale cuprinse în: art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept, supremația Constituției și respectarea legii, art. 16 — Egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) care consacră accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 — Dreptul la apărare, art. 26 — Viața intimă, familială și privată, art. 126 — Instanțele judecătorești și art. 138 alin. (5) potrivit căruia „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare”.

27. În ceea ce privește admisibilitatea sesizării, Curtea constată că autorul este Guvernul României, titular al dreptului de sesizare a Curții Constituționale cu obiecții de neconstituționalitate, în conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție. Obiectul sesizării se încadrează în competența Curții, stabilită de dispozițiile constituționale menționate, acesta vizând o lege adoptată de Parlament, dar nepromulgată. În ceea ce privește termenul de sesizare se constată că, potrivit fișei legislative de la Camera Deputaților, legea criticată a fost adoptată în data de 21 decembrie 2021 de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională. În aceeași dată a fost depusă la secretarul general al Camerei pentru exercitarea dreptului de sesizare a Curții Constituționale, iar în data de 27 decembrie 2021 a fost trimisă la promulgare. Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 30 decembrie 2021, în cadrul

termenului stabilit de art. 77 alin. (1) din Constituție. Rezultă, așadar, că sesizarea este admisibilă sub toate cele trei aspecte ce privesc legalitatea sesizării.

28. **Examinând criticile de neconstituționalitate extrinsecă** formulate, Curtea constată că în motivarea acestora se invocă prevederile art. 138 alin. (5) din Constituție, astfel cum au fost interpretate în jurisprudența Curții Constituționale, susținându-se, în esență, că, deși legea are impact financiar, nu este indicată sursa de finanțare și nu s-a solicitat fișa financiară.

29. Referitor la jurisprudența sa în materie, Curtea reține că în mod constant s-a pronunțat în sensul că obligativitatea indicării sursei de finanțare pentru aprobarea cheltuielilor bugetare, prevăzută de norma constituțională cuprinsă în art. 138 alin. (5), constituie un aspect distinct de cel al lipsei fondurilor pentru susținerea finanțării din punct de vedere bugetar, intrând sub incidența controlului de constituționalitate în raport cu textul constituțional de referință. Astfel, prin Decizia nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 20 octombrie 2008, Curtea Constituțională a reținut că **stabilirea sursei de finanțare și insuficiența resurselor financiare din sursa astfel stabilită sunt două aspecte diferite: primul aspect este legat de imperativele art. 138 alin. (5) din Constituție**, iar al doilea nu are caracter constituțional, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern. Art. 138 alin. (5) din Constituție impune stabilirea concomitentă atât a alocației bugetare, ce are semnificația unei cheltuieli, cât și a sursei de finanțare, ce are semnificația venitului necesar pentru suportarea acesteia, spre a evita consecințele negative, pe plan economic și social, ale stabilirii unei cheltuieli bugetare fără acoperire (a se vedea Decizia nr. 36 din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996). Așadar, norma constituțională nu se referă la existența *in concreto* a unor resurse financiare suficiente la momentul adoptării legii, ci la faptul ca acea cheltuială să fie previzionată în deplină cunoștință de cauză în bugetul de stat pentru a putea fi acoperită în mod cert în cursul anului bugetar.

30. Prin Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 2 martie 2016, paragraful 58, **Curtea a reținut că**, întrucât „nu are competența să se pronunțe cu privire la caracterul suficient al resurselor financiare, rezultă că aceasta **are doar competența de a verifica, prin raportare la art. 138 alin. (5) din Constituție, dacă pentru realizarea cheltuielii bugetare a fost indicată sursa de finanțare**”. Or, această verificare se poate realiza doar prin raportare la prevederile legale cuprinse în art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, și în art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 4 iunie 2020, care stabilesc obligația de întocmire a fișei financiare și care îi conferă acesteia un caracter complex, dat de efectele financiare asupra bugetului general consolidat. Aceasta trebuie să cuprindă, potrivit legii: schimbările anticipate în veniturile și cheltuielile bugetare pentru anul curent și următorii 4 ani; estimări privind eşalonarea creditelor bugetare și a creditelor de angajament, în cazul acțiunilor anuale și multianuale care conduc la majorarea cheltuielilor; măsurile avute în vedere pentru acoperirea majorării cheltuielilor sau a minusului de venituri pentru a nu influența deficitul bugetar.

31. Prin Decizia nr. 58 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 13 martie 2020, paragrafele 54—56, Curtea a reținut că, în ceea ce privește incidența dispozițiilor care impun solicitarea fișei financiare, este necesară lămurirea mai multor aspecte. Un prim aspect vizează faptul că, **atâta vreme cât dispozițiile legale generează impact financiar asupra bugetului de stat, obligația solicitării fișei financiare incumbă tuturor inițiatorilor**, în temeiul art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, potrivit căroră „*În cazul propunerilor de introducere a unor măsuri/politici/inițiative legislative a căror adoptare atrage majorarea cheltuielilor bugetare, inițiatorii au obligația să prezinte: a) fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr. 500/2002 [...]*”, iar dacă acestea sunt rezultatul unor amendamente admise în cadrul procedurii legislative, prima Cameră sesizată sau Camera decizională, după caz, are obligația de a solicita fișa financiară (a se vedea în acest sens Decizia nr. 764 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 7 februarie 2017).

32. Totodată, Curtea a reamintit faptul că nu deputatul sau senatorul trebuie să întocmească fișa financiară, ci Guvernul, art. 15 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 stabilind expres că: „*În cazul propunerilor legislative, Guvernul va transmite Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, fișa financiară prevăzută la alin. (1), în termen de 45 de zile de la data primirii solicitării*”. Prin urmare, **pentru a respecta procedura constituțională de adoptare a unui act normativ care implică o cheltuială bugetară, respectiv art. 138 alin. (5) din Constituție, este suficient ca inițiatorii actului normativ să facă dovada că, în temeiul dispozițiilor legale, anterior menționate, au solicitat Guvernului fișa financiară**. Netransmiterea fișei financiare în termenul legal de către autoritatea publică ce are obligația de a întocmi acest document nu poate constitui un impediment în continuarea procedurii de legiferare. Sub acest aspect, prin Decizia nr. 767 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 21 februarie 2017, paragraful 59, Curtea a stabilit că „a ridica această competență a Guvernului la nivel de regulă constituțională implicit admisă de art. 138 alin. (5) din Constituție ar echivala cu o condiție potestativă pură în sensul că orice lege ce are implicații bugetare ar putea fi adoptată numai dacă Guvernul a întocmit și a transmis Parlamentului fișa financiară. Or, dacă Guvernul nu susține inițiativa legislativă/nu este de acord cu ea și, prin urmare, nu transmite fișa financiară, nu poate bloca procesul legislativ printr-o atitudine omisivă.”

33. Curtea a mai reținut că un alt aspect vizează faptul că „**fișa financiară prevăzută de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 nu trebuie confundată cu punctul de vedere emis de Guvern conform art. 11 lit. b) din Legea nr. 90/2001** [punct de vedere emis ca urmare a solicitării formulate în temeiul art. 111 alin. (1) din Constituție, n.r.], **cele două documente generate de Guvern având un regim juridic și, implicit, finalități diferite**. Prin urmare, atunci când o propunere legislativă are implicații bugetare, Guvernul trebuie să prezinte ambele documente menționate, așadar atât punctul de vedere, cât și fișa financiară” (a se vedea Decizia nr. 767 din 14 decembrie 2016, precitată, paragraful 60).

34. **Cu privire la efectele pe care le produce lipsa fișei financiare**, Curtea a stabilit, de exemplu, prin Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, precitată, paragraful 59, sau Decizia nr. 593 din 14 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 4 noiembrie 2016, paragraful 30,

că, „în lipsa unei fișe financiare reactualizate la momentul adoptării legii conform art. 15 alin. (3) din Legea nr. 500/2002, [...] și în lipsa unui dialog real între Guvern și Parlament [...], nu se poate trage decât concluzia că la adoptarea legii s-a avut în vedere o sursă de finanțare incertă, generală și lipsită de un caracter obiectiv și efectiv, nefiind așadar reală”.

35. Această jurisprudență a fundamentat admiterea obiecțiilor de neconstituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 138 alin. (5) din Constituție inclusiv în cauze recente, de exemplu, prin Decizia nr. 643 din 24 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 978 din 23 octombrie 2020, sau Decizia nr. 77 din 10 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 8 martie 2021.

36. Aplicarea jurisprudenței citate în prezenta cauză impune să se stabilească, mai întâi, **dacă legea criticată are impact financiar** asupra bugetului de stat, pentru a intra sub incidența art. 138 alin. (5) din Constituție.

37. Lecturând *expunerea de motive*, Curtea observă că inițiatorii afirmă că „*modificările legislative propuse sunt fără impact bugetar*”. În aceeași expunere de motive se precizează însă că „*digitalizarea instanțelor de judecată este un obiectiv asumat și finanțat de către Guvernul României din bugetul național*” și se indică drept „*sursă de finanțare*” Planul național de redresare și reziliență — PNRR, de unde ar rezulta că legea are **impact financiar**. Faptul că, potrivit expunerii de motive, există instanțe unde sunt prezente „*mijloacele de comunicație audiovizuală necesare implementării acestor modificări legislative*” nu înseamnă că legea în sine nu are impact financiar, câtă vreme nu toate instanțele au infrastructura necesară punerii sale în aplicare, adică pentru desfășurarea ședințelor de judecată în fond și în căile de atac (pentru o categorie de cauze) „*exclusiv prin sisteme de telecomunicații audiovizuale*”.

38. Întrucât redactarea expunerii de motive nu este în sine lămuritoare și văzând lipsa unui studiu de impact al legii, Curtea a procedat la solicitarea punctului de vedere al Ministerului Justiției. Din lecturarea răspunsului primit rezultă că **pentru asigurarea necesarului** de sisteme pentru instanțele/sălile care nu dispun de sisteme de videoconferință în prezent, al numărului de săli care vor fi suplimentate până în 2023 și, totodată, pentru a înlocui sistemele vechi achiziționate cu mai mult de 10 ani în urmă **sunt necesare investiții, fiind propus în acest sens un proiect „pentru finanțare prin Planul Național de Redresare și Reziliență”** (la PNRR face referire, de altfel, și expunerea de motive).

39. Ministerul Justiției arată că: „în cadrul celor 238 de instanțe de judecată (176 judecătoria, 46 tribunale și 16 curți de apel), numărul sălilor de judecată, al camerelor de consiliu (în care se judecă cauzele în care nu este permisă prezența publicului) și al camerelor de audiere a martorilor sub acoperire se ridică la aproximativ 1044. Dintre acestea, un număr de 903 sunt dotate cu sisteme de videoconferință, iar un număr de 296 urmează să fie dotate în viitorul apropiat.” Se precizează că: „printr-un proiect propus pentru finanțare prin Planul național de redresare și reziliență (PNRR) este prevăzută achiziția a 600 de sisteme de videoconferință, dintre care un număr de 470 urmează să acopere necesarul de sisteme pentru sălile care nu dispun de sisteme de videoconferință în prezent, pe cel al numărului de săli care vor fi suplimentate până în 2023 și, totodată, vor înlocui sistemele vechi achiziționate cu mai mult de 10 ani în urmă. Restul sistemelor vor intra în dotarea instituțiilor subordonate Ministerului Justiției.”

40. Cu privire la **situația infrastructurii actuale** se mai arată că: „sistemele de videoconferință existente în instanțele din România sunt cu preponderență sisteme noi, aproximativ 600 dintre acestea fiind achiziționate în ultimii 5 ani. Restul sistemelor au fost achiziționate prin programe PHARE derulate cu peste 10 ani în urmă, **rata de funcționare a acestora fiind foarte redusă, iar nivelul de performanță și de compatibilitate cu tehnologiile actuale este, de asemenea, foarte mic.**” Se subliniază că „infrastructura existentă ar urma să fie utilizată atât în cazurile în care legislația în vigoare prevede posibilitatea desfășurării ședințelor de judecată prin sisteme de telecomunicații audiovizuale, cât și pentru cauzele în materie contravențională (avute în vedere de actul normativ în discuție), în acest din urmă caz, procedura specială de judecată instituită având un caracter obligatoriu” (în sensul de soluție cu caracter permanent, iar nu temporar, pe durata stării de alertă).

41. Față de afirmațiile cuprinse în expunerea de motive și aspectele comunicate Curții Constituționale de Ministerul Justiției rezultă că, în mod evident, **legea are impact financiar, întrucât presupune investiții** în infrastructura instanțelor de judecată. **Afirmația cuprinsă în expunerea de motive** potrivit căreia „*mijloacele de comunicație audiovizuală necesare implementării acestor modificări legislative există, sunt deja la dispoziția instanțelor de judecată care pun în executare prevederile Legii nr. 114/2021*” **este doar în parte valabilă**, întrucât nu toate instanțele dispun de astfel de mijloace, iar pentru parte dintre cele care au astfel de posibilități „*rata de funcționare este foarte redusă*”.

42. Fiind evidențiat impactul financiar, **devin aplicabile dispozițiile constituționale ale art. 138 alin. (5) și jurisprudența Curții Constituționale referitoare la obligația inițiatorilor de solicitare a fișei financiare, prevăzută de art. 15 alin. (1) din Legea nr. 500/2002**, potrivit căreia: „(1) *În cazurile în care se fac propuneri de elaborare a unor proiecte de acte normative/măsuri/politici a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, se va întocmi o fișă financiară, care va respecta condițiile prevăzute de Legea nr. 69/2010. În această fișă se înscriu efectele financiare asupra bugetului general consolidat, care trebuie să aibă în vedere:*

a) *schimbările anticipate în veniturile și cheltuielile bugetare pentru anul curent și următorii 4 ani;*

b) *estimări privind eşalonarea creditelor bugetare și a creditelor de angajament, în cazul acțiunilor anuale și multianuale care conduc la majorarea cheltuielilor;*

c) *măsurile avute în vedere pentru acoperirea majorării cheltuielilor sau a minusului de venituri pentru a nu influența deficitul bugetar.*”

43. Se observă în acest sens că **normele constituționale și legale vizând obligația solicitării fișei financiare nu disting prin raportare la posibilitatea punerii în aplicare a legii de o parte a destinatarilor săi** (în speță, de instanțele care dispun la acest moment de infrastructura necesară). **Câtă vreme legea are impact bugetar, devine obligatorie, în mod necondiționat, solicitarea fișei financiare.**

44. Din examinarea fișei actului normativ disponibile pe pagina de internet a Senatului și, respectiv, a Camerei Deputaților, unde apare consemnată solicitarea punctului de vedere al Guvernului, și față de jurisprudența constantă a Curții Constituționale potrivit căreia solicitarea punctului de vedere al Guvernului nu este de natură să probeze, în sine, îndeplinirea obligațiilor stabilite de art. 138 alin. (5) din Constituție, în interpretarea dată de Curtea Constituțională în jurisprudența

citată, Curtea s-a adresat celor două Camere ale Parlamentului pentru a comunica dacă a fost solicitată fișa financiară pentru legea criticată în cauză.

45. **Cele două Camere ale Parlamentului au confirmat solicitarea fișei financiare de către Senat**, atașând adresa prin care Senatul a transmis Guvernului, în data de 29 iunie 2021, mai multe propuneri legislative, între care și *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor* (b282/23.06.2021), cu solicitarea de a comunica „punctul de vedere al Guvernului asupra implicațiilor bugetare generate de acestea”, precum și „fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare”.

46. Întrucât s-a făcut dovada solicitării fișei financiare, devin incidente considerentele enunțate de Curte în jurisprudența citată, potrivit cărora, **pentru a respecta procedura constituțională de adoptare a unui act normativ care implică o cheltuială bugetară, respectiv art. 138 alin. (5) din Constituție, este suficient ca inițiatorii actului normativ să facă dovada că, în temeiul dispozițiilor legale, anterior menționate, au solicitat Guvernului fișa financiară**. Netransmiterea fișei financiare în termenul legal de către autoritatea publică ce are obligația de a întocmi acest document nu poate constitui un impediment în continuarea procedurii de legiferare. Dacă Guvernul nu susține inițiativa legislativă/nu este de acord cu ea și, prin urmare, nu transmite fișa financiară, nu poate bloca procesul legislativ printr-o atitudine omisivă.

47. Astfel fiind, Curtea constată că sunt neîntemeiate criticile de neconstituționalitate formulate de Guvern prin raportare la art. 138 alin. (5) din Constituție.

48. Examinând argumentele enunțate în susținerea **criticilor de neconstituționalitate intrinsecă a legii**, Curtea constată că acestea pornesc de la o premisă care nu se reflectă ca atare în soluțiile legislative criticate, și anume aceea că, „deși desfășurarea ședințelor de judecată prin sisteme de telecomunicații audiovizuale se realizează «cu încuviințarea instanței de judecată», din formularea imperativă rezultă că această modalitate este obligatorie odată ce contravenientul a solicitat-o”.

49. Curtea observă în acest sens că obligativitatea desfășurării ședințelor de judecată prin sisteme de telecomunicații audiovizuale, la cererea oricăreia dintre părți, prevăzută inițial în propunerea legislativă, care a fost de altfel criticată deopotrivă de Consiliul Legislativ în avizul său negativ și de Guvern în punctul de vedere transmis în data de 22 noiembrie 2021, nu mai subzistă în legea adoptată de Parlament. Această soluție legislativă a fost modificată în Camera decizională, ca urmare a amendamentelor aduse în Comisia juridică, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților, între care și cel cu privire la alin. (1) art. 361, nou-introdus. Noua soluție juridică, adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, este aceea **a desfășurării ședințelor de judecată din fond și din căile de atac exclusiv prin sisteme de telecomunicații audiovizuale numai cu încuviințarea instanței de judecată**.

50. Astfel fiind, nu pot fi reținute afirmațiile din sesizare potrivit cărora „un aspect esențial ce vizează modalitatea de desfășurare a procesului civil este decis în mod unilateral de către una dintre părți (contravenientul)”, nici cele potrivit cărora „această modalitate este obligatorie odată ce contravenientul a solicitat-o” și „dacă a fost formulată de către contravenient o astfel de cerere, posibilitatea desfășurării ședințelor în sala de

judecată este exclusă”. În consecință, **nu poate fi reținută încălcarea art. 21 și a art. 126 alin. (1) din Constituție, astfel motivată**.

51. **Nu poate fi reținută, de asemenea, nici pretinsa încălcare a art. 16 din Constituție**, argumentată prin aceea că „în cadrul aceleiași proceduri de judecată participanților ar urma să li se aplice reguli diferite, deși se află în situații care în substanța lor nu diferă”. Se observă astfel că legea criticată nu stabilește reguli diferite de desfășurare a judecății, în raport cu calitatea părților în proces. Reglementarea posibilității contravenientului de a solicita instanței de judecată desfășurarea ședinței exclusiv prin sisteme de telecomunicații audiovizuale odată cu formularea plângerii contravenționale intră în logica declanșării procesului la inițiativa acestuia, fără a obliga în vreun fel instanța să admită această solicitare.

52. Cât privește imposibilitatea contravenientului de a mai reveni asupra cererii sale, **criticată în raport cu normele constituționale și convenționale care consacră dreptul la un proces echitabil**, aceasta dă expresie dezideratului asigurării disciplinei procesuale și prevenirii eventualelor abuzuri de natură a conduce la tergiversarea cauzelor prin cereri repetate și contradictorii ale contravenientului petent. Nu se poate susține vreun „blocaj” determinat de intervenirea ulterioară a unei situații când „comunicarea la distanță ar deveni imposibilă”, întrucât nicio dispoziție legală nu împiedică instanța de judecată să aprecieze, în funcție de datele concrete ale cauzei și în orice stadiu al procesului, dacă ședințele se pot desfășura sau nu prin sisteme de telecomunicații audiovizuale și să dispună măsurile necesare. Ca urmare, nu pot fi reținute nici criticile astfel motivate.

53. Tot astfel, **nu se poate reține încălcarea dreptului la un proces echitabil** motivată prin aceea că s-ar „extinde” acordul contravenientului „pentru desfășurarea ședințelor prin videoconferință” la „chestiuni străine de acest aspect” (cu referire la actele de procedură sau probele administrate). O astfel de susținere acreditează o separare artificială a unor elemente intrinseci ale procesului civil. Acesta presupune o activitate complexă realizată de instanța de judecată, de părți și de alți participanți, între care se stabilesc raporturi juridice specifice, în scopul realizării sau stabilirii drepturilor și intereselor încălcate sau contestate. Este evident că intenția legiuitorului a fost aceea de a facilita și dinamiza activitatea de soluționare a cauzelor în materie contravențională cu tot ce presupune această soluționare, iar nu doar de a reglementa desfășurarea unor ședințe de judecată prin sisteme de telecomunicații audiovizuale. Ca urmare, opțiunea înscrisă în plângerea contravenientului implică toate activitățile/etapele pe care soluționarea respectivei cauze le presupune, care trebuie să fie avute în vedere deopotrivă de autorul cererii și de instanța care încuviințează măsura solicitată.

54. De altfel, o soluție legislativă similară este reglementată în prezent de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 114/2021 privind unele măsuri în domeniul justiției în contextul pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 29 aprilie 2021, potrivit căruia „**În cauzele civile, când este posibil, cu acordul părților, instanțele judecătorești pot hotărî ca ședințele de judecată să se desfășoare prin mijloace de telecomunicație audiovizuală care permit verificarea identității părților și garantează securitatea, integritatea, confidențialitatea și calitatea transmisiunii, dispunând măsurile necesare în acest scop.**” Se observă că, atât în reglementarea actuală, cât și în legea criticată în prezenta cauză, **instanța este aceea care**

decide desfășurarea ședințelor prin mijloace de telecomunicație audiovizuală. Cu alte cuvinte, desfășurarea ședințelor prin mijloace de telecomunicație audiovizuală în materie contravențională este și rămâne o opțiune, la aprecierea instanței, care este ținută de asigurarea tuturor exigențelor egalității în drepturi, dreptului la un proces echitabil, dreptului la apărare și îndeplinirii justiției.

55. Examinând, din această perspectivă, criticile formulate în sesizare potrivit cărora legea nu reglementează dacă și în ce situații instanța poate să respingă cererea contravenientului, Curtea reține că **aprecierea pe care trebuie să o realizeze instanța de judecată atunci când încuviințează** măsura solicitată vizează, în esență, două categorii de problematice: de natură tehnică și juridică. Evaluarea tehnică nu impune o reglementare specială, deoarece presupune examinarea unor condiții clar determinate, cu caracter obiectiv — existența sau nu a infrastructurii necesare desfășurării ședințelor de judecată prin mijloace de telecomunicație audiovizuală. Evaluarea juridică însă, dat fiind domeniul de incidență al legii, este una cu un grad ridicat de complexitate, impunând un cadru precis de reglementare. Or, legea criticată nu stabilește criterii pentru ca instanța să poată decide dacă încuviințează sau nu cererea contravenientului de desfășurare a ședințelor de judecată exclusiv prin sisteme de telecomunicații audiovizuale. Astfel fiind, în acord cu criticile formulate, Curtea reține că încuviințarea solicitării cererilor de judecare a cauzelor în materie contravențională prin mijloace de telecomunicație audiovizuală trebuie stabilită printr-o reglementare clară și precisă, circumstanțiată exigențelor impuse de art. 20 din Constituție cu raportare la art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale.

56. În acest sens, cu referire la domeniul de incidență al legii criticate, Curtea constată că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, **contravențiile au fost asimilate unei „acuzării în materie penală”**, astfel cum rezultă din hotărârile din 4 octombrie 2007, 16 februarie 2010 și 3 aprilie 2012, pronunțate în cauzele *Anghel împotriva României*, paragraful 51, *Albert împotriva României*, paragraful 33, *Nicoleta Gheorghe împotriva României*, paragraful 26, și din deciziile de admisibilitate pronunțate la data de 28 iunie 2011 și

58. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea de neconstituționalitate formulată de Guvernul României și constată că Legea pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor este neconstituțională în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 ianuarie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

la data de 13 martie 2012 în cauzele *Ioan Pop împotriva României*, paragraful 25, și *Haiducu și alte 16 cereri împotriva României*, paragraful 11 (a se vedea în acest sens Decizia nr. 736 din 8 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 17 februarie 2021, paragrafele 20 și 22). **Noțiunea de „materie penală în sensul Convenției” este una autonomă** în raport cu sensul dat în legislațiile naționale, iar în scopul aplicării art. 6 din Convenție trebuie să se țină seama de trei criterii: 1. calificarea faptei în dreptul național; 2. natura faptei; 3. natura și gradul de severitate ale sancțiunii care ar putea fi aplicată persoanei în cauză (a se vedea Hotărârea din 8 iunie 1976, pronunțată în *Cauza Engels și alții împotriva Țărilor de Jos*, paragraful 82).

57. Curtea reține, totodată, un aspect care a fost menționat de autorul sesizării în corelație cu criticile de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la pretinsa încălcare a art. 138 alin. (5) din Constituție, și anume data intrării în vigoare prevăzută de actul normativ criticat. Din fișa actului normativ rezultă că această **dată de intrare în vigoare — 1 ianuarie 2022 (sâmbătă)** a fost stabilită și aprobată prin votul Parlamentului în condițiile în care **legea a fost adoptată de Camera decizională în 21 decembrie 2021**, ulterior fiind trimisă la promulgare în data de 27 decembrie 2021. Au fost ignorate astfel atât prevederile art. 77 din Constituție, care prevăd un termen de 20 de zile lăsat de Constituție la dispoziția Președintelui pentru promulgarea legii, cât și cele ale art. 78 din Constituție, potrivit cărora „*Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei.*” Chiar dacă Guvernul nu a invocat în sesizarea formulată aceste dispoziții constituționale, s-a referit totuși la intrarea în vigoare a legii atunci când a motivat critica sa referitoare la impactul financiar, supunând astfel acest element evaluării Curții Constituționale. Or, Curtea nu poate ignora un viciu de neconstituționalitate evident, chiar dacă acesta nu a fost încadrat exact din punctul de vedere al temeiului constituțional (a se vedea, *mutatis mutandis*, dintr-un alt cadru de referință, dar incidentă la nivel de principiu, Hotărârea din 31 martie 2020 pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în *Cauza Dos Santos Calado și alții împotriva Portugaliei*).

Prim-magistrat-asistent delegat,
Marieta Safta

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

REGULAMENT

pentru modificarea și completarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 3/2014 privind unele aspecte legate de aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012

În temeiul prevederilor art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. a) și d), art. 6 alin. (2) și ale art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 226³ și ale art. 226⁵ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare,

potrivit deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 9.02.2022,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezentul regulament.

Art. I. — Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 3/2014 privind unele aspecte legate de aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 10 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, după punctul 40 se introduce un nou punct, punctul 41, cu următorul cuprins:

„41. *politică de remunerare neutră din punctul de vedere al genului* — o politică de remunerare bazată pe egalitatea de remunerare între lucrătorii de sex masculin și cei de sex feminin, pentru aceeași muncă sau pentru o muncă de aceeași valoare.”

2. La articolul 31, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru scopurile prezentului regulament, termenii și expresiile: *instituție, entitate din sectorul financiar, situație consolidată, bază consolidată, bază subconsolidată, fonduri proprii, instituție globală de importanță sistemică (instituție de tip G-SII), piață reglementată, capital eligibil, efect de levier, risc asociat folosirii excesive a efectului de levier, instituție externă de evaluare a creditului* au înțelesul prevăzut la art. 4 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”

3. După articolul 6 se introduce un nou articol, articolul 61, cu următorul cuprins:

„Art. 61. — (1) S.S.I.F. trebuie să documenteze în mod corespunzător și să pună la dispoziția A.S.F., la cerere, datele privind împrumuturile acordate organului de conducere și părților afiliate în conformitate cu prevederile Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În sensul alin. (1), *parte afiliată* înseamnă:

a) soțul/soția, copilul sau părintele unui membru al organului de conducere;

b) o entitate comercială în cadrul căreia:

(i) un membru al organului de conducere sau membrul său de familie în sensul prevăzut la lit. a) are o deținere calificată de cel puțin 10% din capital sau din drepturile de vot; sau

(ii) persoanele prevăzute la pct. (i) pot exercita o influență semnificativă; ori

(iii) persoanele prevăzute la pct. (i) dețin poziții aferente conducerii superioare sau sunt membre ale organului de conducere.”

4. La articolul 7, alineatul (2) se abrogă.

5. La articolul 9, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) S.S.I.F., societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte trebuie să se asigure în principal că membrii organului de conducere au în orice moment o bună reputație și posedă suficiente cunoștințe, competențe și experiență pentru a-și exercita atribuțiile. Membrii organului de conducere îndeplinesc în special cerințele prevăzute la alin. (2)—(8).”

6. La articolul 9, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) În situația în care membrii organului de conducere nu îndeplinesc cerințele prevăzute la alin. (1), A.S.F. poate dispune înlocuirea unor astfel de membri din organul de conducere. A.S.F. verifică în special dacă sunt îndeplinite în continuare cerințele prevăzute la alin. (1), în cazul în care are motive întemeiate să suspecteze că are loc sau a avut loc o tentativă ori o operațiune de spălare de bani sau de finanțare a terorismului ori că există un risc crescut în acest sens în legătură cu S.S.I.F. în cauză.”

7. La articolul 9, alineatele (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(7) Organul de conducere posedă la nivel colectiv cunoștințe, competențe și experiență adecvate pentru a putea înțelege activitățile S.S.I.F., inclusiv principalele riscuri. Întreaga componentă a organului de conducere reflectă o gamă largă de domenii de experiență.

(8) Fiecare membru al organului de conducere acționează cu onestitate, integritate și pe baza unei gândiri independente pentru a evalua și contesta în mod eficace deciziile conducerii superioare atunci când este necesar și pentru a supraveghea și monitoriza în mod eficace procesul de luare a deciziilor. Calitatea de membru al unei societăți sau entități afiliate nu constituie în sine un obstacol în a acționa pe baza unei gândiri independente.”

8. Articolul 33 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — (1) S.S.I.F. trebuie să implementeze sisteme interne și să utilizeze metodologia standardizată sau metodologia standardizată simplificată pentru a identifica, a evalua, a administra și a reduce riscurile care decurg din variațiile potențiale ale ratelor dobânzii care afectează atât valoarea economică a capitalului propriu, cât și veniturile nete

din dobânzi aferente activităților din afara portofoliului de tranzacționare ale S.S.I.F.

(2) S.S.I.F. implementează sisteme pentru a evalua și a monitoriza riscurile care decurg din variațiile potențiale ale marjelor de credit care afectează atât valoarea economică a capitalului propriu, cât și veniturile nete din dobânzi aferente activităților din afara portofoliului de tranzacționare ale S.S.I.F.

(3) A.S.F. poate impune unei S.S.I.F. utilizarea metodologiei standardizate prevăzute la alin. (1) atunci când sistemele interne puse în aplicare de respectiva S.S.I.F. pentru a evalua riscurile prevăzute la alin. (1) nu sunt adecvate.

(4) A.S.F. poate solicita unei S.S.I.F. mici și de complexitate redusă, astfel cum este definită la art. 4 alin. (1) pct. 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să utilizeze metodologia standardizată atunci când consideră că metodologia standardizată simplificată nu este adecvată pentru a reflecta riscul de rată a dobânzii care rezultă din activitățile din afara portofoliului de tranzacționare ale respectivei S.S.I.F.”

9. La articolul 45, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 45. — (1) S.S.I.F. trebuie să aplice politici și proceduri pentru evaluarea și administrarea expunerilor la riscul operațional, inclusiv la riscul de model și la riscurile care rezultă din externalizare, precum și pentru acoperirea evenimentelor cu frecvență redusă, dar extrem de grave.”

10. La articolul 49 alineatul (1), litera j) se abrogă.

11. La articolul 49, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În procesul de analiză și evaluare, A.S.F. include expunerea S.S.I.F. la riscul de rată a dobânzii care decurge din activitățile S.S.I.F. din afara portofoliului de tranzacționare.”

12. La articolul 49, după alineatul (5) se introduc trei noi alineate, alineatele (5¹)—(5³), cu următorul cuprins:

„(5¹) Competențele de supraveghere se exercită cel puțin în următoarele cazuri:

a) dacă valoarea economică a capitalului propriu al unei S.S.I.F., astfel cum este prevăzută la art. 33 alin. (1), scade cu mai mult de 15% din fondurile sale proprii de nivel 1 ca urmare a unei variații bruște și neașteptate a ratelor dobânzii, astfel cum se prevede în oricare dintre cele șase scenarii de șoc în materie de supraveghere aplicate ratelor dobânzii;

b) dacă veniturile nete din dobânzi ale unei S.S.I.F., astfel cum sunt prevăzute la art. 33 alin. (1), suferă o scădere semnificativă ca urmare a unei variații bruște și neașteptate a ratelor dobânzii, astfel cum este prevăzută în oricare dintre cele două scenarii de șoc în materie de supraveghere aplicate ratelor dobânzii.

(5²) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (5¹), A.S.F. nu exercită competențe de supraveghere în cazul în care consideră, pe baza analizei și a evaluării prevăzute la alin. (5), că gestionarea de către S.S.I.F. a riscului de rată a dobânzii care rezultă din activități din afara portofoliului de tranzacționare este adecvată și că S.S.I.F. nu este expusă în mod excesiv la riscul de rată a dobânzii care rezultă din activitățile din afara portofoliului de tranzacționare.

(5³) În sensul alin. (5¹), termenul «competențe de supraveghere» înseamnă competențele prevăzute la art. 226 alin. (3) și art. 226¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, sau competența de a specifica ipoteze în materie de modelare și de parametri, altele decât cele identificate de Autoritatea Bancară Europeană în temeiul art. 98 alin. (5a) lit. (b) din Directiva 2013/36/UE, care trebuie reflectate de S.S.I.F. în calculul valorii economice a capitalului propriu în temeiul art. 33 alin. (1).”

13. La articolul 50 alineatul (2), litera b) se abrogă.

14. La capitolul III, după articolul 51 se introduce o nouă secțiune, secțiunea a 8-a „Cerințe de fonduri proprii suplimentare”, cuprinzând articolele 51¹ și 51², cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 8-a

Cerințe de fonduri proprii suplimentare

Art. 51¹. — (1) În scopul art. 226³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, A.S.F. consideră că riscurile sau elementele de risc nu sunt acoperite deloc sau nu sunt acoperite suficient de cerințele de fonduri proprii prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2.402 numai atunci când cuantumul, tipurile și distribuția capitalului considerate adecvate de către A.S.F. sunt mai mari decât cerințele de fonduri proprii prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2.402.

(2) În sensul alin. (1), cuantumul, tipurile și distribuția capitalului sunt analizate de A.S.F. în cadrul procesului de supraveghere pentru verificarea evaluării efectuate de S.S.I.F. în conformitate cu art. 148 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În scopul alin. (1), A.S.F. evaluează, ținând seama de profilul de risc al fiecărei S.S.I.F. în parte, riscurile la care este expusă S.S.I.F., inclusiv:

a) riscurile specifice S.S.I.F. sau elementele unor astfel de riscuri care sunt excluse în mod explicit din cerințele de fonduri proprii prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2.402 sau care nu sunt abordate în mod explicit în cadrul cerințelor menționate;

b) riscurile specifice S.S.I.F. sau elementele unor astfel de riscuri care ar putea să fie subestimate chiar și în condițiile respectării cerințelor aplicabile prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2.402.

(4) În măsura în care fac obiectul unor dispoziții tranzitorii sau al unor clauze de păstrare a drepturilor obținute prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în prezentul regulament sau în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, riscurile sau elementele de risc nu sunt considerate riscuri sau elemente de risc care ar putea să fie subestimate chiar și în condițiile respectării cerințelor aplicabile prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2.402.

(5) În scopul alin. (1), capitalul considerat adecvat acoperă toate riscurile sau elementele de risc identificate ca semnificative în temeiul evaluării prevăzute la alin. (3), care nu sunt acoperite sau nu sunt acoperite suficient de cerințele de fonduri proprii prevăzute în părțile a treia, a patra și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2.402.

(6) A.S.F. consideră riscul de rată a dobânzii care decurge din pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare ca fiind semnificativ cel puțin în cazurile prevăzute la art. 49 alin. (5¹), cu excepția situației în care A.S.F., în urma verificării și evaluării, ajunge la concluzia că administrarea de către S.S.I.F. a riscului de rată a dobânzii la care este expusă ca urmare a unor activități din afara portofoliului de tranzacționare este adecvată și că S.S.I.F. nu este expusă în mod excesiv la riscul de rată a dobânzii ca urmare a unor activități din afara portofoliului de tranzacționare.

(7) În cazul în care sunt necesare fonduri proprii suplimentare pentru abordarea altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, care nu sunt acoperite suficient de art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, A.S.F. stabilește nivelul fondurilor proprii suplimentare necesare în temeiul art. 226² alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ca diferență între capitalul considerat adecvat în temeiul alin. (1)—(6) din prezentul articol și cerințele de fonduri proprii relevante prevăzute în părțile a treia și a patra din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în capitolul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2.402.

(8) În cazul în care sunt necesare fonduri proprii suplimentare pentru abordarea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, care nu este acoperit suficient de art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, A.S.F. stabilește nivelul fondurilor proprii suplimentare necesare în temeiul art. 226² alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ca diferență între capitalul considerat adecvat în temeiul alin. (1)—(6) de la prezentul articol și cerințele de fonduri proprii relevante prevăzute în părțile a treia și a șaptea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(9) S.S.I.F. îndeplinește cerința de fonduri proprii suplimentare impusă de A.S.F. în temeiul art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, cu fonduri proprii care îndeplinesc următoarele condiții:

a) cel puțin trei sferturi din cerința de fonduri proprii suplimentare sunt îndeplinite cu fonduri proprii de nivel 1;

b) cel puțin trei sferturi din fondurile proprii de nivel 1 prevăzute la lit. a) sunt constituite din fonduri proprii de nivel 1 de bază.

(10) Prin excepție de la prevederile alin. (8), A.S.F. poate solicita S.S.I.F. să își îndeplinească cerința de fonduri proprii suplimentare cu un procent mai ridicat de fonduri proprii de nivel 1 sau de fonduri proprii de nivel 1 de bază, atunci când apreciază a fi necesar și având în vedere circumstanțele specifice ale S.S.I.F.

(11) Fondurile proprii care sunt utilizate pentru îndeplinirea cerinței de fonduri proprii suplimentare prevăzute la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, impusă de A.S.F. pentru abordarea altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, nu sunt utilizate în vederea respectării niciuneia dintre următoarele:

a) cerințele de fonduri proprii prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. a), b) și c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

b) cerința amortizorului combinat;

c) orientările privind fondurile proprii suplimentare prevăzute la art. 226⁵ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, atunci când orientările respective abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier.

(12) Fondurile proprii care sunt utilizate pentru îndeplinirea cerinței de fonduri proprii suplimentare prevăzute la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, impusă de A.S.F. pentru abordarea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, care nu este acoperit suficient de art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, nu sunt utilizate în vederea respectării niciuneia dintre următoarele:

a) cerința de fonduri proprii prevăzută la art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

b) cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier prevăzută la art. 92 alin. (1a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

c) orientările privind fondurile proprii suplimentare prevăzute la art. 226⁵ alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, atunci când orientările respective abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier.

Art. 51². — (1) În scopul art. 226⁵ alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, fondurile proprii care sunt utilizate pentru conformarea cu orientările privind fondurile proprii suplimentare, comunicate în conformitate cu art. 226⁵ alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în scopul abordării altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, nu sunt utilizate în vederea îndeplinirii niciuneia dintre cerințele următoare:

a) cerințele de fonduri proprii prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. a), b) și c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

b) cerința prevăzută la art. 226²—226⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, impusă de A.S.F. în scopul abordării altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, și cerința amortizorului combinat.

(2) Fondurile proprii care sunt utilizate pentru conformarea cu orientările privind fondurile proprii suplimentare, comunicate în conformitate cu art. 226⁵ alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în scopul abordării riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, nu sunt utilizate în vederea îndeplinirii cerinței de fonduri proprii prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în vederea îndeplinirii cerinței prevăzute la art. 226²—226⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, impusă de A.S.F. în scopul abordării riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, și nici în vederea îndeplinirii cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier prevăzute la art. 92 alin. (1a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”

15. La articolul 53, alineatul (1) se abrogă.

16. La articolul 53, partea introductivă a alineatului (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) La stabilirea și aplicarea politicilor privind remunerarea totală, inclusiv a salariilor și beneficiilor discreționare de tipul pensiilor, pentru categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al S.S.I.F., S.S.I.F. respectă următoarele cerințe într-un mod adecvat în raport cu dimensiunea, organizarea internă, precum și cu natura, amploarea și complexitatea activităților acestora.”

17. La articolul 53 alineatul (2), după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) politica de remunerare este neutră din punctul de vedere al genului;”

18. La articolul 53, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) În sensul alin. (2), categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al S.S.I.F. includ cel puțin:

a) toți membrii organului de conducere și ai conducerii superioare;

b) membrii personalului cu responsabilități de conducere asupra funcțiilor de control sau asupra unităților operaționale importante ale S.S.I.F.;

c) membrii personalului îndreptățiți la remunerații semnificative în exercițiul financiar precedent, cu condiția ca următoarele condiții să fie îndeplinite:

- (i) remunerația membrului personalului este egală sau mai mare de 500.000 euro și este egală sau mai mare decât remunerația medie acordată membrilor organului de conducere și ai conducerii superioare prevăzuți la lit. a);
- (ii) membrul personalului își desfășoară activitatea profesională într-o unitate operațională importantă, iar activitatea are, prin natura sa, un impact semnificativ asupra profilului de risc al unității operaționale în cauză.”

19. La articolul 54 alineatul (1) litera l), punctul (i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(i) acțiuni sau instrumente legate de acțiuni; și”.

20. La articolul 54 alineatul (1), litera m) se modifică și va avea următorul cuprins:

„m) o parte substanțială și care reprezintă, în toate cazurile, cel puțin 40% din componenta de remunerație variabilă este reportată pentru o perioadă de cel puțin patru până la cinci ani și este în concordanță cu natura activității, cu riscurile aferente acesteia și cu activitățile membrului personalului în cauză. Pentru membrii organului de conducere și ai conducerii superioare a S.S.I.F. care sunt semnificative din punctul de vedere al dimensiunii, al organizării interne și al naturii, amplitudinii și complexității activităților, perioada de amânare nu ar trebui să fie mai mică de cinci ani. Membrii personalului intră în drepturile aferente remunerației datorate potrivit acordurilor de reportare nu mai rapid decât ar intra pe o bază proporțională. Dacă valoarea unei componente a remunerației variabile este deosebit de mare, cel puțin 60% din sumă este reportată. Durata perioadei de reportare este stabilită în conformitate cu ciclul de afaceri, cu natura activității, cu riscurile acesteia, precum și cu activitățile membrului personalului în cauză;”.

21. La articolul 54, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Prin excepție de la prevederile alin. (1), cerințele prevăzute la alin. (1) lit. l), m), lit. o) teza a doua și la alin. (2) nu se aplică:

a) unei S.S.I.F. care nu reprezintă o instituție mare, astfel cum este definită la art. 4 alin. (1) pct. 146 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și ale cărei active au în medie și pe bază individuală, în conformitate cu prevederile prezentului regulament și ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013, o valoare egală cu cel mult 5 miliarde de euro în perioada de patru ani imediat anterioară exercițiului financiar curent;

b) unui membru al personalului a cărui remunerație variabilă anuală este de cel mult 50.000 de euro și nu reprezintă mai mult de o treime din remunerația anuală totală a respectivului membru al personalului.”

22. După articolul 65 se introduce un nou articol, articolul 65¹, cu următorul cuprins:

„Art. 65¹. — (1) S.S.I.F. nu utilizează fondurile proprii de nivel 1 de bază care sunt menținute pentru a îndeplini cerința amortizorului combinat prevăzută la art. 3 pct. 35 pentru a îndeplini oricare dintre cerințele prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. a), b) și c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cerințele de fonduri proprii suplimentare impuse în temeiul art. 226²—226⁴ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 51¹ din prezentul regulament, în scopul abordării altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, precum și orientările comunicate în

conformitate cu art. 226⁵ alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în scopul abordării altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier.

(2) S.S.I.F. nu utilizează fondurile proprii de nivel 1 de bază care sunt menținute pentru a respecta unul dintre elementele cerinței amortizorului combinat pentru a asigura respectarea celorlalte elemente aplicabile ale cerinței amortizorului combinat.

(3) S.S.I.F. nu utilizează fondurile proprii de nivel 1 de bază care sunt menținute pentru a îndeplini cerința amortizorului combinat prevăzută la art. 3 pct. 35 pentru a asigura respectarea componentelor bazate pe riscuri ale cerințelor prevăzute la art. 92a și 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la art. 295¹⁶—295²⁵ din Legea nr. 312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar, cu modificările și completările ulterioare.”

23. La articolul 66, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 66. — (1) S.S.I.F. trebuie să mențină, după caz, la nivel individual și la nivel consolidat, potrivit prevederilor din partea întâi titlul II din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pe lângă fondurile proprii de nivel 1 de bază care sunt menținute pentru a îndeplini oricare dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. a), b) și c) din același regulament, un amortizor de conservare a capitalului constituit din fonduri proprii de nivel 1 de bază egal cu 2,5% din valoarea totală a expunerii la risc calculată conform art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”

24. La articolul 66, alineatul (6) se abrogă.

25. La articolul 67, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 67. — (1) S.S.I.F. trebuie să mențină un amortizor anticiclic de capital specific, echivalent cu produsul dintre valoarea totală a expunerii la risc, calculată conform art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și media ponderată a ratelor amortizorului anticiclic, calculată conform art. 71—73 din prezentul regulament, la nivel individual și la nivel consolidat, potrivit prevederilor din partea întâi titlul II din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Amortizorul respectiv constă în fonduri proprii de nivel 1 de bază.”

26. La articolul 67, alineatul (2) se abrogă.

27. Articolul 79 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 79. — S.S.I.F. identificate de C.N.S.M. drept instituiți de tip O-SII mențin, la nivel consolidat, subconsolidat sau individual, după caz, un amortizor O-SII, impus prin hotărâre emisă de A.S.F., la recomandarea C.N.S.M. Amortizorul O-SII trebuie să fie constituit din elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.”

28. Articolul 87 se abrogă.

29. Articolul 88 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 88. — În cazul în care un grup, la nivel consolidat, face obiectul unui amortizor G-SII și al unui amortizor O-SII, se aplică amortizorul cu valoarea cea mai mare.”

30. Articolul 89 se abrogă.

31. Articolul 90 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 90. — (1) În cazul în care o S.S.I.F. face obiectul unui amortizor de risc sistemic, stabilit în conformitate cu art. 94—104, amortizorul respectiv se cumulează cu amortizorul O-SII sau cu amortizorul G-SII, care se aplică în conformitate cu art. 79, respectiv art. 76.

(2) În cazul în care suma dintre rata amortizorului de risc sistemic, astfel cum este calculată conform art. 27 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1), (4), (6), (9) și (10) și art. 33 alin. (1) din

Regulamentul CNSM nr. 2/2017, cu modificările și completările ulterioare, și rata amortizorului O-SII sau rata amortizorului G-SII, al cărui obiect îl face aceeași S.S.I.F., ar fi mai mare de 5%, se aplică procedura stabilită la art. 79 alin. (1) din prezentul regulament.”

32. Articolele 91 și 92 se abrogă.

33. După articolul 94 se introduce un nou articol, articolul 94¹, cu următorul cuprins:

„Art. 94¹. — S.S.I.F. calculează amortizorul de risc sistemic care a fost impus conform hotărârii emise de A.S.F., la recomandarea C.N.S.M., după cum urmează:

$BSR = rr \times Er + X \times ri \times Ei$, unde:

BSR = amortizorul de risc sistemic;

rr = rata amortizorului aplicabilă cuantumului total al expunerii la risc a S.S.I.F.;

Er = cuantumul total al expunerii la risc a S.S.I.F., calculat în conformitate cu art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

i = indicele care desemnează subsetul de expuneri pentru care se aplică rata ri a amortizorului;

ri = rata amortizorului aplicabilă cuantumului expunerii la risc a subsetului de expuneri i ; și

Ei = cuantumul expunerii la risc a S.S.I.F. pentru subsetul de expuneri i , calculat în conformitate cu art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”

34. La articolul 103, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 103. — (1) S.S.I.F. trebuie să mențină, la nivel individual, consolidat și subconsolidat, un amortizor de capital pentru riscul sistemic, impus prin hotărâre emisă de A.S.F., la recomandarea C.N.S.M. Amortizorul de capital pentru riscul sistemic se constituie din elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază și se calculează în conformitate cu prevederile art. 94¹.”

35. La articolul 108, alineatele (2)—(5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Măsurile prevăzute la art. 107 alin. (2) lit. a), b) sau c) reduc suma maximă disponibilă a fi distribuită.

(3) În sensul alin. (1), rezultatul se obține prin parcurgerea următoarelor etape:

a) însumarea următoarelor elemente:

(i) orice profituri intermediare neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu art. 26 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, minus orice distribuire a profiturilor sau orice plată care rezultă din acțiunile prevăzute la art. 107 alin. (2) lit. a), b) sau c);

(ii) orice profituri înregistrate la sfârșitul exercițiului financiar, neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu art. 26 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, minus orice distribuire a profiturilor sau orice plată care rezultă din acțiunile prevăzute la art. 107 alin. (2) lit. a), b) sau c);

b) scăderea din suma obținută la lit. a) a valorilor care ar urma să fie plătite ca taxe și impozite dacă respectivele elemente ar fi raportate.

(4) Factorul prevăzut la alin. (1) este determinat după cum urmează:

a) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de S.S.I.F. și neutilizate pentru a îndeplini vreuna dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. a), b) și c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și nici cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, exprimată ca procent din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate cu art. 92 alin. (3) din regulamentul menționat, se situează în prima cuartilă, respectiv cea mai scăzută, a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0;

b) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de S.S.I.F. și neutilizate pentru a îndeplini vreuna dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. a), b) și c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și nici cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, exprimată ca procent din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate cu art. 92 alin. (3) din regulamentul menționat, se situează în a doua cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,2;

c) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de S.S.I.F. și neutilizate pentru a îndeplini cerințele de fonduri proprii prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. a), b) și c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și nici cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, exprimată ca procent din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate cu art. 92 alin. (3) din regulamentul menționat, se situează în a treia cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,4;

d) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de S.S.I.F. și neutilizate pentru a îndeplini cerințele de fonduri proprii prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. a), b) și c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și nici cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, exprimată ca procent din valoarea totală a expunerii la risc calculată în conformitate cu art. 92 alin. (3) din regulamentul menționat, se situează în a patra cuartilă, respectiv cea mai ridicată, a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,6.

(5) Pentru scopurile alin. (4), limita superioară și limita inferioară a fiecărei quartile a amortizorului combinat se calculează după cum urmează:

Limita inferioară a quartilei = (Cerința amortizorului combinat/4) x ($Q_n - 1$)

Limita superioară a quartilei = (Cerința amortizorului combinat/4) x Q_n ,

unde:

Q_n reprezintă numărul de ordine al respectivei quartile.”

36. La capitolul III secțiunea a 2-a, după articolul 110 se introduc cinci noi articole, articolele 110¹—110⁵, cu următorul cuprins:

„Art. 110¹. — S.S.I.F. nu îndeplinește cerința privind amortizorul combinat în sensul art. 126² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, atunci când nu deține fonduri proprii în cuantumul necesar și de calitate necesară pentru a îndeplini în același timp cerința amortizorului combinat și fiecare dintre cerințele prevăzute la:

a) art. 92 alin. (1) lit. a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier

prevăzută la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare;

b) art. 92 alin. (1) lit. b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare;

c) art. 92 alin. (1) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cerința de fonduri proprii suplimentare care abordează alte riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier prevăzută la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 110². — (1) Pentru scopurile art. 126³ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, S.S.I.F. calculează L-MDA prin înmulțirea sumei calculate în conformitate cu prevederile alin. (2) cu factorul stabilit în conformitate cu prevederile alin. (3) ale prezentului articol. Din L-MDA se scade orice sumă care rezultă din oricare dintre acțiunile prevăzute la art. 126³ alin. (3) lit. a), b) sau c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Suma de înmulțit în conformitate cu alin. (1) constă în:

a) orice profituri intermediare neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în temeiul art. 26 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, minus orice distribuire a profiturilor sau orice plată aferentă acțiunilor prevăzute la art. 126³ alin. (3) lit. a), b) sau c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare; plus

b) orice profituri de la sfârșit de exercițiu financiar neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în temeiul art. 26 alin. (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, minus orice distribuire a profiturilor sau orice plată aferentă acțiunilor prevăzute la art. 126³ alin. (3) lit. a), b) sau c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare; minus

c) cuantumurile care ar urma să fie plătite ca taxe și impozite dacă elementele prevăzute la lit. a) și b) ar fi reportate.

(3) Factorul prevăzut la alin. (1) se stabilește după cum urmează:

a) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 menținute de S.S.I.F. care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, atunci când abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale calculat în conformitate cu art. 429 alin. (4) din regulamentul respectiv, se situează în prima cuartilă, respectiv cea mai scăzută, a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, factorul este 0;

b) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 menținute de S.S.I.F. care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, atunci când abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de

levier care nu este acoperit suficient de art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale calculat în conformitate cu art. 429 alin. (4) din regulamentul respectiv, se situează în a doua cuartilă a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, factorul este 0,4;

c) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 menținute de S.S.I.F. care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, atunci când abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale calculat în conformitate cu art. 429 alin. (4) din regulamentul respectiv, se situează în a treia cuartilă a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, factorul este 0,4;

d) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 menținute de S.S.I.F. care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, atunci când abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale calculat în conformitate cu art. 429 alin. (4) din regulamentul respectiv, se situează în a patra cuartilă, respectiv cea mai ridicată, a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, factorul este 0,6.

(4) Pentru scopurile alin. (3), limitele inferioară și superioară ale fiecărei cuartile a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier sunt calculate după cum urmează:

Limita inferioară a cuartilei = (Cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier/4) x (Q_n - 1)

Limita superioară a cuartilei = (Cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier/4) x Q_n,

unde: Q_n reprezintă numărul ordinal al respectivei cuartile.

Art. 110³. — Atunci când o S.S.I.F. nu îndeplinește cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier și intenționează să distribuie oricare dintre profiturile sale distribuibile ori să întreprindă una dintre acțiunile prevăzute la art. 126³ alin. (3) lit. a), b) și c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, aceasta notifică A.S.F. acest lucru și furnizează informațiile prevăzute la art. 110 alin. (1)—(4) din prezentul regulament, cu excepția informațiilor prevăzute la lit. c) a alin. (3) din respectivul articol, și L-MDA calculată în conformitate cu prevederile art. 110² alin. (1).

Art. 110⁴. — S.S.I.F. mențin dispoziții care garantează calcularea cu exactitate a cuantumurilor profiturilor distribuibile și a L-MDA și sunt în măsură să demonstreze A.S.F., la cerere, exactitatea calculelor.

Art. 110⁵. — Se consideră că S.S.I.F. nu îndeplinesc cerința privind amortizorul pentru indicatorul efectului de levier în sensul art. 126³—126⁸ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 110²—110⁴ din prezentul regulament atunci când nu dețin fonduri proprii de nivel 1 în cuantumul necesar și de calitate necesară pentru a îndeplini în același timp cerința prevăzută la art. 92 alin. (1a) din Regulamentul (UE)

nr. 575/2013 și cerința prevăzută la art. 92 alin. (1) lit. d) din același regulament și cerința prevăzută la art. 226 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, atunci când abordează riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier care nu este acoperit suficient de art. 92 alin. (1) lit. d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”

37. La articolul 111, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 111. — (1) S.S.I.F. care nu îndeplinește cerința amortizorului combinat sau, dacă este cazul, cerința amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, trebuie să întocmească și să transmită spre aprobare A.S.F. un plan de conservare a capitalului, în termen de 5 zile lucrătoare de la data la care a constatat că nu îndeplinește cerința în cauză, cu excepția cazului în care A.S.F. a autorizat un termen mai lung, de până la 10 zile.”

38. La articolul 112, litera a) se abrogă.

39. La articolul 112, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) S.S.I.F. supravegheată la nivel individual de A.S.F., care are ca societate-mamă o societate financiară holding-mamă la nivelul României sau o societate financiară holding mixtă-mamă la nivelul României ori o societate financiară holding-mamă la nivelul altui stat membru sau o societate financiară holding mixtă-mamă la nivelul altui stat membru ori o societate financiară holding-mamă la nivelul Uniunii Europene sau o societate financiară holding mixtă-mamă la nivelul Uniunii Europene, fără ca, în aceste din urmă 4 cazuri, societatea-mamă să mai aibă ca filiale alte S.S.I.F. în statele membre;”

40. La articolul 112, literele c) și d) se abrogă.

41. La articolul 112, litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) o S.S.I.F. supravegheată de A.S.F., care face parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate potrivit art. 18 alin. (3) sau (6) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care are cel mai mare total al activului bilanțier, iar respectivul grup nu include instituții de credit.”

42. Articolul 115 se abrogă.

43. Articolul 116 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 116. — (1) S.S.I.F.-mamă la nivelul României și firmele de investiții, persoane juridice române, care sunt filiale ale societăților financiare holding-mamă la nivelul României sau la nivelul unui alt stat membru ori ale societăților financiare holding mixte-mamă la nivelul României sau la nivelul unui alt stat membru și care sunt supuse supravegherii pe bază consolidată exercitate de A.S.F. trebuie să îndeplinească, pe bază consolidată, în plus față de cerințele prevăzute de art. 14 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, obligațiile referitoare la cadrul de administrare, procesele de identificare, administrare, monitorizare și raportare a riscurilor, mecanismele de control intern, precum și politicile și practicile de remunerare prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și de prezentul regulament, pentru a se asigura că procesele, mecanismele și cadrul de administrare sunt coerente și integrate la nivel de grup și că pot fi furnizate datele și informațiile relevante pentru obiectivele supravegherii.

(2) Firmele de investiții prevăzute la alin. (1) trebuie să implementeze cadrul de administrare, procesele și mecanismele

prevăzute la respectivul alineat și în cadrul filialelor care nu se supun cerințelor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și prezentului regulament, inclusiv în cadrul celor stabilite în centre financiare offshore. Și în acest caz, cadrul de administrare, procesele și mecanismele trebuie să fie coerente și integrate la nivel de grup și filialele respective trebuie să fie în măsură să furnizeze datele și informațiile relevante pentru obiectivele supravegherii. Filialele care nu se supun ele însele cerințelor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și prezentului regulament respectă cerințele specifice sectorului lor pe bază individuală.

(3) Cerințele prevăzute la alin. (2) ce privesc filialele care nu fac obiectul cerințelor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și prezentului regulament nu se aplică dacă firma de investiții-mamă la nivelul Uniunii Europene demonstrează A.S.F. că aplicarea acestor cerințe este contrară prevederilor legale din statul terț unde filiala își are sediul.”

44. La articolul 118, alineatul (2) se abrogă.

45. La articolul 119, după alineatul (3) se introduc trei noi alineate, alineatele (4)—(6), cu următorul cuprins:

„(4) Cerințele privind remunerarea prevăzute la art. 53 alin. (1) și (2), art. 54 și 56 nu se aplică pe bază consolidată niciunea dintre următoarele categorii:

a) filiale stabilite în Uniunea Europeană, atunci când acestea fac obiectul unor cerințe specifice privind remunerarea în conformitate cu alte acte juridice ale Uniunii Europene;

b) filiale stabilite într-o țară terță, atunci când acestea ar face obiectul unor cerințe specifice privind remunerarea în conformitate cu alte acte juridice ale Uniunii Europene dacă ar fi stabilite în Uniunea Europeană.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4) și pentru a se evita eludarea normelor prevăzute la art. 53 alin. (1) și (2), art. 54 și 56, cerințele prevăzute la art. 53 alin. (1) și (2), art. 54 și 56 se aplică membrilor personalului filialelor care nu fac obiectul prezentului regulament pe bază individuală în cazul în care:

a) filiala este fie o societate de administrare a activelor, fie o societate care prestează serviciile și activitățile de investiții prevăzute la pct. 2, 3, 4, 6 și 7 din secțiunea A a anexei nr. 1 a Legii nr. 126/2018 privind piețele de instrumente financiare, cu modificările și completările ulterioare; și

b) respectivii membri ai personalului au fost autorizați să desfășoare activități profesionale care au un impact semnificativ direct asupra profilului de risc sau asupra activității instituțiilor din cadrul grupului.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (4) și (5), dispozițiile art. 53 alin. (1) și (2), art. 54 și 56 pot fi aplicate pe bază consolidată unei sfere mai largi de filiale și personalului acestora.”

46. La articolul 121, alineatele (2)—(4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Firmele de investiții, filiale în România, care fac obiectul supravegherii pe bază subconsolidată de către A.S.F. potrivit prevederilor art. 113 din prezentul regulament trebuie să îndeplinească, pe bază subconsolidată, în plus față de cerințele prevăzute de art. 14 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, obligațiile referitoare la cadrul de administrare, procesele de

identificare, administrare, monitorizare și raportare a riscurilor, mecanismele de control intern, precum și politicile și practicile de remunerare prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și de prezentul regulament, pentru a se asigura că procesele, mecanismele și cadrul de administrare sunt coerente și integrate la nivel de grup și că pot fi furnizate datele și informațiile relevante pentru obiectivele supravegherii.

(3) Firmele de investiții prevăzute la alin. (2) trebuie să implementeze cadrul de administrare, procesele și mecanismele prevăzute la respectivul alineat și în cadrul filialelor care nu se supun cerințelor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și prezentului regulament, inclusiv în cadrul celor stabilite în centre financiare offshore. Și în acest caz cadrul de administrare, procesele și mecanismele trebuie să fie coerente și integrate la nivel de grup, iar filialele respective trebuie să fie în măsură să furnizeze datele și informațiile relevante pentru obiectivele supravegherii.

(4) Cerințele prevăzute la alin. (3), ce privesc filialele care nu fac obiectul cerințelor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și prezentului regulament,

nu se aplică dacă firma de investiții-mamă la nivelul Uniunii Europene demonstrează A.S.F. că aplicarea acestor cerințe este contrară prevederilor legale din statul terț unde filiala își are sediul.”

Art. II. — Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

★

Prezentul regulament transpune următoarele dispoziții din Directiva (UE) 2019/878 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2013/36/UE în ceea ce privește entitățile exceptate, societățile financiare holding, societățile financiare holding mixte, remunerarea, măsurile și competențele de supraveghere și măsurile de conservare a capitalului, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 150 din 7 iunie 2019: art. 1 pct. 2 referitor la introducerea art. 3 alin. (1) pct. 61 și 65, pct. 21—23, pct. 25 referitor la modificarea art. 91 alin. (1), (7) și (8), pct. 26, pct. 27, pct. 29, pct. 30, pct. 33 referitor la introducerea art. 104a alin. (2)—(4) și art. 104b alin. (5), pct. 35, pct. 36, pct. 37 referitor la modificarea art. 111 alin. (1), (2), alin. (3) lit. c) și alin. (4), pct. 45, pct. 46 referitor la modificarea art. 129 alin. (1) și (5) și art. 130 alin. (1) și (5), pct. 47 referitor la modificarea art. 131 alin. (5), introducerea alin. (5a), eliminarea alin. (13), modificarea alin. (14) și (15) și eliminarea alin. (16) și (17), pct. 49 referitor la modificarea art. 133 alin. (2) și (4), pct. 51 referitor la modificarea art. 141 alin. (4)—(6), pct. 52 referitor la introducerea art. 141a, art. 141b alin. (4)—(6), (8) și (9) și art. 141c și pct. 53.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Nicu Marcu

București, 15 februarie 2022.
Nr. 4.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

